

KENDİ İZİNE DÜŞMEK

Ahmet ALTAN/13.3.1998/YENİ YÜZYIL-özet-

Karın diz boyu yükseldiği, sık ağaçların, dallarına birikmiş karlarla soğuk beyaz tüllere bürünmüş hayaletler gibi içiçe geçtiği, uzaktan uzağa kurt seslerinin, çakal ulumalarının duyulduğu bir ormanda yolunu kaybeden bir yolcunun dehşet içinde aradığı tek şey, kendini yeniden güvenli bir yere, kalabalığa, insanlara kavuşturacak bir yol, bir izdir.

Gördüğü ilk ayak izi, onun için ilk büyük umuttur, kaçınılmaz olarak o izi takip eder, izler yavaş yavaş çoğalır iki ayak izi olur, üç ayak izi olur, sonra izler daha sıklaşır; izlerin kalabalıklaşması hayata yaklaşmak demektir. Sonunda, izlerin iyice arttığı bir yerde yolcu yorgunlukla bir ağacın dibine yıkılıp, orada donarak ölür. Sevinçle bulduğu ve takip ettiği izler, kendi izleridir; çünkü aynı yere döndüğü için kendi ayak izlerine rastlar, kendi izini takip eder; ikinci turda iki ayak izi bulur, üçüncü turda üç ayak izi; hepsi de kendine ait izlerdir onlar. **“Kendi izine düşmek”** der, avcılar buna; ormanda kaybolmuş bir insanın başına gelebilecek en büyük felakettir ve kurtuluşu yoktur.

Biz yüzyıldan beri aynı ormanda, aynı ayak izini takip ederek kendi çevremizde dolaşp duruyoruz; hep aynı darbeci, baskıcı, yasakçı ve devlet gücünü alabildiğine sömüren zihniyetin hâkimiyeti altında yaşıyoruz.

Cinayetler bitmiyor, baskı bitmiyor; herşey aynı gözüküyor.

Biz aynıyız, çevresinde dolaştığımız ağaç aynı; takip ettiğimiz izler aynı...

(47/İKTİBAS/NİSAN 1998)